

Велики оснивач „Форда”, Хенри Форд, имао је обичај да каже: Све што је добро за „Форд” - добро је и за Америку. Имао је пуно право да тако говори. Знала је то и признавала и Америка.

Између „Новости” и државе све је било мање-више у реду док је држава држала да је за њу добро да и „Новостима” буде добро. Док су и „Новости” имале право на свој мини-фордизам веровања да је и за државу добро оно што је за њих добро.

Да, било је којекако у реду све док то двострано мање-више не постаде *мањо*-више. Под ненадмашним руководством Манојла Мање Вукотића (*ММВ*

) и диригентском палицом оних у чијој власти су 2006. били и држава и власт и државни и пензијски пакет акција у “Новостима” (29,52+7,15 одсто). Све док и на „Новости” и њихове Термопиле не крену један лажнотржишни и лажнопатриотски „дуги марш”. Један од оних од којих почеше српске постмилошевићевске аномалије и државне метастазе: *да је за „Новости” добро само оно што је добро за једног јединог човека – за ММВ.*

Дакле: за сердара Леониду за којег су још од марта-маја 2005. сви у државном врху могли и морали знати да се продао „Персијанцима”, све са Термопилима. Чак и да је при том задовољно мљацнуо и облизнуо се. И за себе и за сина и за кума.

И, знали су! Али, ипак га уздигоше као да Термопили “Новости” баш за њим плачу. И као да је ММВ сваке године од 5. октобра до данас био једини узастопни добитник не само Пулицерове и сличних награда! Већ и једини лауреат и домаћих и планетарних антикорупцијских кампања! И једини нови Нобеловац - за литерарна и сва могућа научна достигнућа!

Јер, управо власт у његовом интересу на брзину набилдова мишиће, а сам Леонида позајми преостале бицепсе-трицепсе “Новости”, па здруженим снагама прогласише чак и Владу Дивца за пословног несрбина и сумњиво лице и онемогућише га да држави и Немањиној 11 постане сувласник у “Новостима”. Продемонстрираше и славном кошаркашу и Србији: да је његових депонованих 10 НБА-милиона евра сумњивије од пречистих

Тримакс-Ардос-Карамат капитала Шекспирове.

Власт поможе свом плеју-центру-крилу ММВ да чак и једном Дивцу „лупи неколико банана“, па му одсвираше измишљене личне грешке и сложено га, још на продајном полувремену, послаше у свлационицу.

Ништа председнику Олимпијског комитета Србије није вредело што је почетком фебруара 2006. регистровао фирму Дивац Цо, у коју је своје акције као уделе (што је био један од седам законом допуштених начина располагања том својином) било спремно да унесе око 42 одсто малих акционара „Новости“.

Прво државно мажена Хипо банка – понашајући се као ексклузивно WAZ-ова банка - није пристала да прими његов новац за куповину „Новости“. Онда је крајње независна Агенција за привредне регистре његов “предмет” *мањо* (мало) држала са стране, па *мањо* имала проблем и са падом комјутерског система. Потом је уследио позив Дивцу на састанак у Влади Србије, где му је саопштено да није време ни за какву продају „Новости“ и да се мане ћорава посла.

Ништа што сам ММВ - државни плеј-центар-крило (све истовремено!) – безмало три године пре дозвољеног трговања акцијама “Новости” - изведе „закуцавање” на којем му Дивац сигурно није позавидео. Толико „васионско” (иако му је увек не баш *мањо* фалило до Дивчеве висине) да се за њега у нормалним земљама не само заувек губи поверење тренера владиног тима, него и заглављује у затвору – директно са терена! Ништа што тада, искористивши његову породичну невољу, са покојним колегом Душаном Јанковићем

5. фебруара 2004.

закључи лажни уговор о лажном зајму којим покуша да његових 26 акција (које су августа 2006. вределе 3.500 евра свака) купи по 15.000 динара! Ништа што одустаде тек кад би ухваћен са ситнишем у туђем акционарском џепу!

Миљеник и фаворит сваке власти изађе сув и из те сопствене каљуге. Чистији од сваког хиландарског монаха. Као да није лажни и лакоми Леонида и као да није годину дана раније уновчио Термопиле и опоганио Хеладу “Новости”! Још, са Немањином иза леђа и недемантован од било кога из Владе Србије, државно набеђеном да је „Персијанац” из сенке (НИН, 9. 3. 2006.) бахато спочита: “Дивац жели да купи *на незаконит начин, испод*

Пише: Ђуро Билбија
четвртак, 15 април 2010 13:04

жита, испод руке... Дивац је добио неке поруке из Владе Србије. Које – он зна. Ко му их је пренео – он зна. Знам и ја”.

Пуним устима! Као кључар владиних тајни и порука! Као да је лично светачки праведни и непоткупљиви патријарх Павле! А што и не би кад држава 27. фебруара 2006. тужи Дивца, формално - да би спречила његово повезивање са малим акционарима “Новости”, али севрло брзо испоставило да је то урадила зато да би пролаз кроз Термопиле „Новости” отворила лажном Леониди и себи драгим домаћим „Персијанцима”. Кад држава при том још припрети легенди Партизана, Лејкерса и Сакраментa прстом Републичког јавног правобраниоца: да ће тражити *накнаду штете од 10 милиона евра ако због □ Дивац Цо падне вредност државног пакета.*

Дивцу ништа није помогло што је (4. марта 2006.) и најширој јавности и Влади Србије предочио: да је Леонида и са њим шуровао и да га је изиграо јер су имали договор да се акције унете у Конзорцијум “Новости”, у чијем оснивању је ММВ одиграо главну улогу, придруже Дивац Цо. Владино срце није омекшало ни његово заклињање: „*Не узимам Новости за себе. То ће бити моје власништво, али ће те Новости бити новине свих нас*”.

Па још, одговарајући на прозивке да иза њега стоје светске компаније (WAZ) и домаћи бизнисмени (Војин Лазаревић, Станко Суботић), категорично изјавио: „*Да иза мене стоји неко, или да сам с неким у партнерским односима, ја бих то и рекао. Као што сам објавио да заједно с 'Данонеом' хоћу да купим "Књаз Милош". Све остало су неистине. Док сам ја жив, акције Новости нећу продати*”.

Узалуд је и јуна 2006. дочекао да Врховни суд Србије (поништивши решење министра Предрага Бубала) стане на његову страну. Узалуд су и једне новине објавиле: “Дивац је одбијен на интервенцију извесног Михајлова, што се доводи у везу с Дејаном Михајловим, секретаром Владе Србије и високим функционером Демократске Странке Србије, на чијем челу је Војислав Коштуница”.

Све се убрзано и незауостављиво кретало ка, чак не ни превише софистицираном, берзанском злочину у присуству власти. Највише власти. И, Дивац 18. јула објављује да *се повлачи јер су га на то присилили „неки јавно недефинисани, али веома ефикасни интереси* ” који су поводом његових планова са „Новостима” отворили „процес опструкције на разним

нивоима". При том је за пример навео само: да је Агенција за привредне регистре своје одбијање објаснила налогом који је добила од Министарства привреде, а да се оно правдало да је такав налог дат у складу са закључком Владе Србије.

Све се одради у тишини и иза државне завесе, али брутално. Као оно са бацањем још следе штенаци у реку, у оној чвеној Јесењиновој песми. Државном тужиоцу, међутим, не прорадише ни законски ни условни рефлекс ни кад један од најпознатијих Срба у свету јула 2006. изговори: „Синоћ сам имао два ☐ телефонска позива. У првом сам добио `стручно` образложење зашто не треба и нећу моћи да постанем акционар компаније „Новости”, а у другом савет, у пар `добронамерних реченица`, да се повучем”.

А ништа се још није догодило ни након што је Станко Суботић (22. марта 2010.) црногорској телевизији ИН испричао да су Мирослав Мишковић и Милан Беко (квазитермопилске 2006.) наводно помишљали и на оштре мере против Дивца, због „Новости” и „Књаза Милоша"! Па подвукао: „Били су спремни, чак су ми и причали то, смејали се, да ухапсе Дивца”.

Само, власти би мањо свирање измишљене пете личне Дивцу. Два месеца пре берзанске утакмице, у којој би и он, како је најављивао (ако је његов покушај заиста био чист од почетка до краја), сигурно учествовао да му нису стигле и „*претње деци*

”. Зато власт, као да истовремено проглашава Душанов законик, Повељу Уједињених нација и пријем Србије у Европску унију, испод житаозакони: *да је и за државу добро једино оно што је добро за ММВ и по његовој вољи.*

А лакоми Леонида 27. маја 2006. – и пре него што Дивца натераше да опет ишчитава Јесењина - доби прилику и благослов власти да први пут одглуми своје и режимске Термопиле. Да саопшти како је *„са екипом сарадника”* решио да треба пресећи и са приватним акцијама ићи на берзу, рекавши и ово:

„Нашли смо добре, богате, искусне српске привреднике вољне да купе акције. Дакле, наше... Они хоће, ако то буде најбоље решење, да се касније тражи стратешки партнер, по најповољнијим условима, заједно са Владом Србије, јер се без ње не може расписати тендер.

Хтели бисте, наравно, да знате име купца.

На жалост, данас га, пред вама, ма како то звучало непрецизно или недоречено, не могу изрећи. Биће прилике за то. У њихове добре намере, њихово знање, њихове амбиције – потпуно сам уверен и, ако је икакве вајде, за њих гарантујем. Стојим иза њих, или испред њих...”

Каква добитничка ерупција, какав егзалтациони ватромет у присуству званичног заступника „државног пакета” у „Новостима”, Срђана Ђурића, који је истовремено био и председник Скупштине Компаније! Какав „умјетнички дојам” (што би рекла Милка Бабовић) и сигурност наступа!

ММВ, ни *мањо* ни више, продемонстрира да три месеца пре берзе (баш јака берза!) *зна* имена купаца фирме и водећих националних дневних новина *која Немањина 11 није Србији открила ни до данас!*

Штавише, да је он тај који је упућен у њихове „добре намере”, да он *гарантује*

за њих и њихово
знање

(Нобеловац и за економију, него шта!), а и амбиције! Чак и да лично – као да је сам бар минитајкун, али главни у Шекспировој – „стоји иза њих или испред њих”!

Злоћуд српског Везува? Цунами који изазваше наши непријатељи? Нипошто! *Државни снег усред јануара*

! Државни платани у алеји ММВ!

Највиша власт поводом „Новости” спусти Немањину испод Шекспирове и баци државу под ноге свог човека на врху „Новости”, са чијим бршљан-новинарством је била стопроцентно сигурна да ће на страницама некада најтиражнијег југословенског листа сви из главног владајућег шпила увек бити лепо к'о слика (љуби их мајка!) – па макар у Србији био помор. Добро знајући да *мањизам* не пали рефлекторе над оним што власт науми да уз помоћ медија сакрије, а да ће то још

мањо

чинити – над оним што буде при свећама радила са Шекспировом.

Није случајно виспрени Александар Вучић оценио да је скривена намера иницијатора новог, драконског закона о јавном информисању била: да сви главни уредници личе на Мању Вукотића, а све новине – на оно што је под његовим вођством остало од „Вечерњих новости”.

Власт све уради при пуној свести, по принципу: држава, то смо ми и наши. *Под још једном заставом која није била за јавно махање: да је за државу и Немањину 11 добро све што је добро за Шекспирову.*

Да је то најбоље и за „Новости” и за државни интерес и својину у њима. Да са те стране Србима и њиховом новинарству излази сунце.

Блиска прошлост Немањине 11 пригрли и подржа лажног Леониду и своје “Персијанце” - маскиране „српске привреднике”. Испустивши из вида тек три „ситнице”: законе, стварне интересе Србије поводом “Новости” и то да пред кључном адресом у *Шекспировој вероватно има и моћних „фордова”, али да засигурно нема ни једног јединог Форда.* А да ни „форд” са возачем од поткупљивог државног Леониде не може начинити ни Хенрија за „Новости” ни Форда за Србију.

Власт све занесено и славodobитно уклопи, као да барата са руским матрјошкама: мања у већу, већа у још већу, а све у највећу – државну. И на штету Србије. Тако удену матрјошку „Новости” у Мањину, Мањину у Шекспирову, владину у троглаву аждају-матрјошку Тримакс-Ардос-Карамат маскираних „српских привредника”. Тако изручи „Новости” преко сердара Леониде и својих “Персијанаца” управо оним „Персијанцима” од којих је „Новости” - да се Власи не сете прерано - тобоже најсрпскије бранила.

Блиска прошлост Немањине 11 и Шекспирова тако изрежираше наступ Манојла Мање Матрјошке (МММ) од 27. маја и тако силовито кренуше даље да би их под Стаљинградом тешко зауставио и прослављени маршал Георгиј Жуков. Заборавивши се и заборавивши да ће припремљени блиц-криг за Србију бити далеко од искрцавања на Марс и решавања квадратуре круга, а и да државно и национално добро у „Новостима” светлосне године деле од интереса Шекспирове и добра МММ. А поготово државне интересе поводом „Новости” од извана претфинансираних интереса „Персијанаца” из Шекспирове и апетита МММ. *Још више од користи и ђефова његове редакцијске и животне Женскадије, улизица, помагача и заносача*

Немањина је имала право да поводом „Новости“ подржи платане-титане из Шекспирове. Упркос томе што за Србију ни издалека није добро баш све што је за њих добро јер је пречесто слабила од онога на чему су они расли. А и WAZ је имао право да акције „Новости“ купује и „претфинансирањем“ титана и заливањем платана. Уосталом, *WAZ је антимонополској комисији двапут на одобрење подносио купопродајни уговор (вероватно из децембра 2008.) и Србија то, и да не жели у ЕУ, мора респектовати.* Међутим, пре 27. маја 2006. пред влашћу било пет отворених путева, а избор је био у њеним рукама:

1. да помогне (што је била једна од две опције Зорана Ђинђића) очувању 63,33 одсто затечене малоакционарске власничке структуре (са трговањем приватним акцијама у том кругу),
2. да не смета Дивцу (мада је и он много ближи и најскупљем „фордовом“ ципу него ли улози медијског Форда),
3. да не смета WAZ-у да купи већински пакет под својим именом и без препродаваца (уз обавезно инвестирање у Компанију и уговорно гарантовање српског курса и карактера „Вечерњих новости“),
4. да (под паролом: тајкунско, а наше, а српско) асистира творцима Тримакс-Ардос-Карамат тројанског коња у „Новостима“, али да их обавезе да купе под својим именима (такође уз обавезно улагање у развој Компаније и гарантовање аутономије уређивачке политике) и да их спречи да се играју и маскенбала, сваког „претфинансирања“. И било ког вида препродаје (нису се, чак, морали обавезати да ће, као Дивац, задржати „Новости“ доживотно) и
5. да се одлучи за тендерску продају својих 29,52 одсто којој би се придружили и приватни власници акција (што је министар Предраг Бубало чак најављивао).

А блиска прошлост Немањине 11 се одлучила за шићар својих „Персијанаца“ и за лажне Термопиле. За оно што је било само у интересу МММ и Шекспирове. Можда и још

Пише: Ђуро Билбија
четвртак, 15 април 2010 13:04

понеког – ако је Станко Суботић, омиљени лик МММ из новембра 2002, био искрен и ако је баратао чињеницама макар кад је рекао да је у „операцију Новости” било убачено 26+15 милиона евра. Поготово ако је у разлици између укупне суме и онога што је WAZ „претфинансирао” било повише и Суботићевих милиона и ако је бар део те разлике био у функцији борбе за зграду „Борбе” и „Новости” која, уз сурово ломљење ребара, траје већ годинама и још није завршена.

Блиска прошлост Немањине 11 одлучила се уистину за најгоре. Да лажном Леониди и „Персијанцима” из Шекспирове омогући да мутно у два потеза – нема сумње, са својим „уграђивањем” које није морало да буде само у еврима! - одраде оно што није дозволила Боди Хомбаху и његовим „Персијанцима” у једном. Да купе као WAZ, на транспарентан и законит начин и из прве руке. А после се неки и око врха власти демагошки ишчуђавају над одбраном „Дајмлера”: да у земљама сличним данашњој Србији ништа не може се заврши без подмазивања.

Да ли је у свему било ичег битног што власт није на време знала? Да ли је баш све било потпуно свесни избор и режија – и чија? Да ли је могуће, с обзиром на Хомбахове речи које следе, да је најтајнији део операције изведен *иза леђа тадашњег премијера Војислава Коштунице* (иако се он пре неки дан похвалио да је спречио продају „Новости” WAZ-у)? Ако је заиста било и премијеру иза леђа (С. Ђурић није баш био срећан императивним мандатом који је редовно имао: *е за Леониду, све за фронт!*) , ко је све у томе учествовао и у којој улози?

СВ

Све постаје још јасније и схватљивије кад се подвуче црта испод цитираних Хомбахових речи и на исти начин извуче главно из онога што је (радној групи Скупштине “Новости”) о намерама и потезима МММ и „Персијанаца” из Шекспирове *5. јуна 2006.* предочио тадашњи WAZ-ов директор за југоисточну Европу Срђан Керим (извештај радне групе био је, наравно, службено доступан и представнику државе и владе у Компанији). Са таквим подвлачењем постаје још видљивије:

- да су у трку за „Новости” ушли “неки пословни људи за које се не зна ни због чега, ни зашто се наједном са толико ентузијазма заузимају за „Новости” (Хомбах),

- да су то “људи на које се (од 27. маја) позивало руководство „Новости”, људи чија му је

Платани Мана Вукотића (2) или шта (ни)је знао Коштуница?

Пише: Ђуро Билбија
четвртак, 15 април 2010 13:04

прошлост позната, али не и шта они раде у свему томе (Хомбах),

- да ти људи заправо желе да споје деонице и створе већински пакет акција (Хомбах),

- да уопште нису издавачи, него фирма за коју нико не зна чиме се бави (Хомбах),

- да тзв. *групу “српских привредника” чине сем Манојла Вукотића још двојица бизнисмена чија се имена најчешће помињу у медијима (Керим),*

- да је њихова *понуда унапред срачуната на препродају купљених акција*, што се и не крије превише јер се отворено признаје да ће анонимни „српски привредници”, наводно заједно са Владом Србије, касније потражити „стратешког партнера”(Керим),

- да је WAZ-ов проблем са господином Вукотићем, са којим је у контактима две и по године, што он *стално покушава да тој немачкој медиа-групи препрода НОВОСТИ* (Керим),

- да је МММ-Леонида имао и *први сценарио препродаје*, али да му је WAZ и тада јасно предочио да на такав начин не купује јер је озбиљна компанија заинтересована да у НОВОСТИМА остане дуго (Керим),

- да су *покушаји препродаје обновљени првих дана јуна – одмах по завршетку годишње Скупштине НОВОСТИ* (Керим),

- да је један из тројке „добрих, успешних и богатих српских привредника” - у једној европској метрополи понудио WAZ-у да од њих *прекупи део НОВОСТИ који буду купили уз Вукотићеву помоћ* (Керим).

Платани Мана Вукотића (2) или шта (ни)је знао Коштуница?

Пише: Ђуро Билбија
четвртак, 15 април 2010 13:04

По мојим сазнањима, WAZ-у је нова понуда да прекупи део НОВОСТИ који „Персијанци” из Шекспирове буду „купили уз Вукотићеву помоћ” учињена 1. јуна 2006, а „једна европска метропола” је био – *Париз*. Слутио сам још јуна 2006. и ко се са ким тада видео у граду светлости.

А кључ за, бар делимично, разумевање како је операција изведена нуде ова наглашавањачлана борда директора WAZ-а *Петера Лангеа*: „WAZ је у потпуности претфинансирао купопродајну цену нешто више од 60 одсто акција Новости. Друга лица нису учествовала у поменутом финансирању. Ово се, пре свега, односи на господина Станка Суботића. Он није финансирао ни WAZ ни било чије друго стицање власничког учешћа у „Вечерњим новостима”. Било која изјава која каже супротно, без обзира од кога потиче, нетачна је”.

Ово реално може значити само једно: да је неко довољно моћан из Београда *током јула и августа 2006. натерао*

WAZ на оно што је категорички одбијао још првих дана јуна исте године и *да су домаћи*

”*Персијанци*”, који су глумили термопилске Грке-Србе, кљуцнули

”*претфинансирање*”, шта год оно све подразумевало, као што лажни Леонида 2002. није одолео мамцу од 75.000, односно 500.000 евра.

Наравно, само за истрагу је:

- ко је одиграо главну улогу у склањању са пута Дивца и WAZ?

- како је Леониди помагао председник Управног одбора “Новости” Дејан Гајић?

- какву је улогу у почетној фази (пре)продаје “Новости” одиграо Станко Суботић и с киме је у Београду био “на вези”?

- како је „претфинансирање” реално изведено?

Платани Мана Вукотића (2) или шта (ни)је знао Коштуница?

Пише: Ђуро Билбија
четвртак, 15 април 2010 13:04

- ко је коме и колико платио?

- колико је било скривених уговора – каквих и између кога све?

- ко је у свему учествовао из Немањине 11и њених тадашњих страначких и лобистичких „џепова“?

- ко је коме давао инструкције и какве?

- да ли је било икакве одлуке владе за смишљену Тримакс-Ардос-

Карамат комбинацију или није?

Србија себи дугује нарочито истину: ко је из власти шта знао, ко је у чему учествовао, ко је шта и колико за своју улогу добио? Поготово што је држава за Леонидин уговор са „Персијанцима“ знала најмање годину и по пре продаје „Новости“ и што држава и њени представници у „Новостима“ (до промене владе: Срђан Ђурић, Дејан Гајић и Миладин Поповић) нису могли да не знају да у Скупштини и Управном одбору Компаније седе са заступницима троглаве матројшке великог и респектабилног светског бизниса Тримакс-Ардос-Карамат.

Понешто битно се, ипак, зна и без „предистражних радњи“, изгледа започетих поводом Леонидиних тајних меркантилних враголија и, најблаже речено, више него нетранспарентне (пре)продаје „Новости“.

МММ-Леонида изнутра отвори термопилску капију „Новости“, омогући њихову купопрепродају преко „претфинансирања“, мада је 2005, док је још демагошки парирао идеји да већински пакет у Компанији треба да трајно остане малоакционарски, грмио: Овакве Новости нису нарочито да би их други препродавали – као што то хоће неки препродавци из Државне заједнице у и око Савета министара (

Пише: Ђуро Билбија
четвртак, 15 април 2010 13:04

истрага би морала обавезно расветлити Леонидине односе са Светозаром Маровићем и Слободаном Орлићем из тог периода

– оп. Ђ. Б.)... Желим да створимо могућност да Компанија откупљује акције и од својих акционара и од државе Србије...Учинићу све што је легално и могуће да се оствари тај врхунски циљ – да акционари Новости буду већински власник (бар 51 одсто)...

Једнако демагошки је, још почетком марта 2006. тврдио да ће онај ко жели „Новости” морати да завуче дубоко руку у касу „и за инвестиције”, да би их само пола године потом са домаћим „

Персијанцима” тапнуо оним који обезбедише „претфинансирање”. *Без икаквих инвестиција* (додуше, Суботић је помињао суму која би и за то била довољна).

„Новости” завршише у раљама троглаве офшор-аждаје Тримакс-Ардос-Карамат упркос томе што су још 22. фебруара 2006. Владу Србије упозориле у отвореном писму: „Новости не могу припадати ни држави, ни Влади, ни странкама, ни тајкунима

! То је схватао и Слободан Милошевић јер је – све док му аутократско потчињавање медија није постало потребно за судар са НАТО и за постратно одржавање на власти по сваку цену – био и лично сагласан да држава у 'Новостима' нема ништа. Волели бисмо да данашња Влада Србије поводом 'Новости' АД и

Вечерњих новости

на делу покаже: да је приврженија правној држави и правној сигурности, слободи и економској независности штампе и неприкосновености приватне својине него Милошевићеви кабинети”.

Сваки отпор у Скупштини „Новости”, гласањима су блокирали Леонидина фаланга и државни пакет који му је унапред обезбеђивао фактички недостижну предност и имунитет. Једино је некако прошао мој предлог (дат зато што је МММ три дана раније обзнанио и новчано неповољнију понуду анонимних „српских привредника”) да Скупштина формира радну групу са задатком да контактира са Дивцем и WAZ-ом, са свима чија су имена у вези са куповином „Новости” помињана у јавности. Скупштина је на предлог Нове Томића утврдила овај састав радне групе: Ђуро Билбија, Светлана Вуковић и Драган Богutowић.

Ова трочлана радна група Скупштине Новости састала се 5. јуна 2006. са Керимом који је – откривши да су будући невољни „претфинансиранти“ дотад поводом „Новости“ имали

више од

десет контаката са Владом Србије на високом нивоу

- био изричит да је WAZ у куповину НОВОСТИ “

ушао сам... а да је његова сарадња са Станком Суботићем ограничена само на дистрибутивну мрежу, односно заједничко предузеће

”
Футура”.

Можда је – ако су Термопили „Новости“ још могући преко уговорних гаранција WAZ-а – од посебног значаја овај део извештаја радне групе:

„Замољен да разјасни у чему би биле гаранције „потпуно независне уређивачке политике“, Керим је изјавио да је уређивачка политика свих листова у којима је WAZ већински власник или пословни партнер „независна од власништва и привређивања“, да је WAZ унапред спреман да стопроцентно поштује уређивачку формулу, оријентацију и специфичност “Вечерњих новости” и да WAZ не би у тој специфичности видео никакав проблем ни да су „Вечерње новости” лист чак потпуно супротне оријентације од

”
Политике”. Такође: да би утврђивање и остваривање уређивачке политике препустио редакцији, уређивачком колегијуму и главном уреднику, а редакцији одговарајући утицај на избор главног и одговорног уредника који не би био испод нивоа оствариваног у најбољој традицији НОВОСТИ, што подразумева и изјашњавање о кандидатима за главног уредника и верификацију редакције путем тајног гласања”.

(„пуну независност у припреми издавања новина” и „залагање за српске интересе према споља”).

Радна група је 8. јуна 2006. објавила извештај о контактима поводом продаје „Новости” са Мирославом Мишковићем. Предочила је свим акционарима (укључујући и државу као највећег), а и остале запослене у „Новостима”, да је контакт са власником Делте затражила 2. 6. 2006. (три дана пре разговора са С. Керимом) и да је 7. јуна

поподне из Мишковићевог кабинета добила одговор који искључује непосредни сусрет и разговор, а гласи:

„Делта и њен председник Мирослав Мишковић немају апсолутно никакве везе са понудом “добрих, богатих и искусних српских привредника вољних да купе акције Новости”. Ни Компанија Делта, ни њен председник Мирослав Мишковић нису део приче о анонимним купцима који наступају са понудом од 3.200 евра преко брокерске куће Цитадел, предвођени Манојлом Вукотићем”.

Радна група је на исти начин обавештена да *Делта и господин Мишковић, поводом акција „Новости”, немају никакве везе ни са Миланом Беком”.*

Пет дана касније - 13. јуна 2006. - радна група је, опет преко огласне табле Компаније, објавила:

„Обавештавамо Скупштину и акционаре да је господин Беко избегао разговор са члановима радне групе, чак и било какав директни контакт.

Његови сарадници су нам, иначе, потврдили: да је писмо од 1. јуна уредно добио и да је упознат са садржином. Такође: и са нашим телефонским ургенцијама да до сусрета ипак дође.

Без реакције са Бекове стране остало је и писано предочавање радне групе да се његова “резервисаност”, објективно, може тумачити једино као фактичка потврда да је он “део тима анонимних српских привредника који ради на куповини НОВОСТИ”.

Уместо свега, од господина Бека у НОВОСТИ су пре неколико дана стигла два поклон-пакета кекса!”

Наивни су у то време могли помислити: да Мирослав Мишковић (ММ) и Делта немају никакве везе ни са МММ и његовим “добрим, богатим и искусним” за које је гарантовао, а ни са Беком. Да се међусобно и не познају. Чак и да се никад ни случајно не среташе у каквом клубу затвореног типа или на некој јаhti.

Пише: Ђуро Билбија
четвртак, 15 април 2010 13:04

Кад оно, не прођоше ни три месеца, а у Управном одбору “Новости” заседоше баш њихови људи. У име Делте (или као људи из Делте): Брана Милунов и Александар Бојић, а у име „кекса” - “херој нашег времена” Горан Мрђа и Растко Лазић. И, остадоше у њему све до данас! Али, вратимо се “дугом маршу”.

После 27. маја, следећи преломни дан је био *14. јули 2006.* године. Тада је МММ-Леонида коначно „расписао проспект” и обзнанио да ће акције „Новости” изаћи на Београдску берзу. При том се као правдао, не скривајући ликовање: “Нисам каснио са Проспектом зато што ми се није радило и зато што нисам хтео. Не, процењивао сам када је - најбољи тренутак. Мислим да је сада... И сада понављам, још једном и гарантујем, ма колико ће то неки тумачити пристрасношћу: најнижа цена коју нуди група српских бизнисмена је 3.200 евра. Ако буде више – добро је дошло. Волео бих да буде. Зависи од понуде и конкуренције”.

Никакве конкуренције, дакако, није било! Акције „Новости” су – баш зато да могућим конкурентима не би отишло ништа – *куповали и водећи људи неких брокерских кућа и партнери организатора “стампеда”* преко Цитадела, да би и те акције врло брзо биле узидане у троглаву пирамиду Тримакс-Ардос-Карамат. Дакле: огавно и као глума берзе и тржишта јер управо МММ-Леонида, „Персијанци” из Шекспирове и њихов део владе унапред из игре искључише Дивца и натераше WAZ на „претфинансирање” из другог, а можда и трећег плана. На куповину преко других, преко дволичних термопилаца. И на трогодишње управљање “Новостима” преко њих и њихових људи. Све у свему: на оно што су и Хомбах и Керим хтели да избегну по сваку цену. И због реномеа своје медиа-групе, а ваљда и зато да им буде јефтиније.

Последњи покушај да алармира државу – да објасни да за Србију и „Новости” није добро све што је добро за сердара бршљан-новинарства и Шекспирову - радна група је учинила *22. јуна 2006. године.* Тог дана је *премијеру Војиславу Коштуници*, тражећи разговор о продаји и судбини “Новости”, написала да, са мандатом њихове Скупштине, жели да утврди:

„Како се Влада Србије односи према понуди групе анонимних српских привредника' за куповину акција НОВОСТИ коју је Скупштини Компаније 27. маја у писаној форми предочио генерални директор Манојло Вукотић? Сматрамо својим задатком да акционарима и Скупштини НОВОСТИ, ако је могуће, разјаснимо: да ли Влада Србије, без обзира што карактер сваке берзанске трговине акцијама управо то омогућава и подразумева, сматра *допустивим да се власничка структура једног од најважнијих националних дневних листова и брендова мења на недовољно транспарентан начин са*

анонимним купцима у главним улогама?

Ово питање сматрамо умесним и релевантним и зато што је господин (Срђан) Ђурић 27. маја Скупштину обавестио да држава свој пакет акција неће сада продавати нити се мешати у продају на берзи, а овакво *немешање* – објективно гледано, без обзира што стварне намере Владе Србије нису такв'е – *може представљати омогућавање анонимним купцима да преузму контролу над НОВОСТИМА*".

До сусрета са Коштуницом није дошло. Премијеровом вољом. Он Скупштину "Новости" и њену радну групу није удостојио ни налога шефу кабинета или секретарици да јави, онако како добре секретарице умеју, да је трајно државнички презаузет за такве ситнице (*мрчарије*, како су говорили наши стари у доба Немањића). Упркос томе што је С. Ђурић, бар тако ми је говорио, (у)чинио што је могао (а он је тада био и шеф владине канцеларије за односе са јавношћу) да се све не заврши баш тако.

Сам Коштуница се одрече политичке вечитости кад сможе снаге да врати мандат народу, али је могуће да ће се испоставити да неки други из блиске прошлости Немањине 11, неки око њега, повероваше 2006. да ће им Шекспирова вечито јести из руке, да је са Шекспировом могућа вечита љубав и да тој љубави и алеји МММ вреди потчинити све друге улице и дрвореде у Србији. Да тој фаталној привлачности не одолеше ни они који наследише и сердара Леониду и Шекспирову, па оставише све како затекоше.

□ Могуће је да заправо, гле чуда, □ у Србији свака власт и свака странка обавезно поверују да ће саме вечито владати. И да је и тајкунско – и њихово и наше.

Зато баш у седамдесетогодишњем вечитом младићу МММ – са његовим платанским евергрин-мањизмом - видеше јединог достојног партнера своје вечите власти. Вечито само са препродајом и вечитим иде! Све друго је врбов клин и пар седмица!

Можда је ипак за све криво то што лажни и подмитљиви Леонида своје партнере из Немањине и Шекспирове редовно успева да зарази непознатим вирусом који промаче и Томици Милосављевићу и његовом несаломљивом Предрагу Кону. А да њему пут пређоше случај и виша сила. Онда кад се у WAZ-овом седишту у Есену – што је био

Платани Мана Вукотића (2) или шта (ни)је знао Коштуница?

Пише: Ђуро Билбија

четвртак, 15 април 2010 13:04

једини његов контакт са првим фигурама те немачке фирме који се MMM усудио да пријави колегама – судбоносно сrete са тада седамдесетосмогидишњим WAZ-овим председником Шуманом. Па одатле крену у вечност са вирусном фасцинацијом његовом *ћелијском младошћу*

...